

Hjælp af en Mekanisme, der skrev sig fra de gamle Kasinomaskeraders Tid. Allerede et Par Minutter efter fløj de første unge Par ned gennem Salen til Champagnegaloppens Tonebrus, mens Logerne oppe og nede fyldtes af Tilskuere.

Det var dette Øjeblik, Karsten From havde forventet for at nærme sig Jytte. Som om han først nu opdagede hende, skred han hen imod hende med sine lange, katteagtige Skridt, standsede ærbødigt i nogen Afstand og rykkede derpaa tøvende nærmere.

Jytte havde ikke glemt sit Løfte; og paa Grund af Moderens og Fætterens Holdning, der havde vakt hendes Trods, var hun ogsaa fast bestemt paa at indfri det. Hun havde i flere Aar ikke sat sine Fødder paa et Dansegulv, fordi hun følte sig for gammel til den Fornøjelse. Derfor var hun ogsaa klar over, hvad det betød for hende nu at vise sig i Salen med Karsten From. Hun havde tilbragt Eftermiddagen i en nervøst urolig Stemning, der havde mindet hende om hendes allerførste Ungdom med dens Balfebere paa indtil 40 Grader. Forestillingen om de mange opspilede Øjne omkring i Logerne og om den Hvisken og Tisken, der vilde følge hende under Dansen, havde ikke sluppet hende et Øjeblik. Men den Skjulthed, hvori hun især for Moderens Skyld havde bevaret sit Forhold til Karsten.